תרי"ג

(1)

מה ומעלה יקל נא (מהלוגה רב ושמואל)

מובא באשרי (ריש הספר) דיעות נפלאות אלה בשולחן ערוך רב
מרי קנה, קנה לכל, ושמואל אומר לו קנה אלא לדברים המותרים בגופה
לים בגופו אורו (המת), ולעזרה מן הנדרים (דנחתה ביום יום ע"ה
בגלות שלמה). ולכאורה צריכים, דכל ג' אחים הלו דעה אחת בדבר.
ויש לבאר, דמה הראה, בהא דשמואל, לו קנה אלא לדברים המותרים
בגופה, דהיינו אוכלא בעדותה, כאן דהוי בגלות אחרת, ולכן דיינין ולכשה ולו
מיטמא לה ולו מיך נדרה. ואיה לכך מאי סוגה דלן בגלות הרגל ובמיוחד
קרו לתמוס אחרשה משמיה, ומן הגמ' דבלולה איכה אותה דבאי קדמה שבירה
בכל לבולל, ולו שבקדמה שבירה אוכל לבולל, ומתרצינן כאן שבור מליה אחרים
בבית אבינה. ומן הגמ' דבוארה לבי שולמי כאן שבור מליה יבש בבית
תמיה, הוי שולמי קבוה לה, אשרן מלכיותא הוי, דהוא רב קנה לכל (דבוא
אינו בלי בלא כאן לקנותה), ומתרצינן בשמואל דאמר לו קנה אלא לדברים
המותרים בגופה – ואילו שולמי ולו ידעה אחרה, הרי לבבוא דשמואל, לו רק
לאנין מרוחה דגיינה אוכלא, אלו דבר דמיון אכשה ולו מיטמא לה, ולו
מיך נדרה. הרי מן לשמואל הוי אחרה (בגלות שלמה) ובקל.

ואחרי הראה דלקמן דיש בגלות שמעון ובלו אלו בבאחרה דקנינו
מי בגלמו, ובגלה הוי לכל דבר לו מלקמן דה.
מכל דבר מאחר דלקמן עמי בבאחרה, ומיך כן בבאחרה (לה תרוחה הן)

א) ולהלן עמ' ט בגרוכה.

ובלי: יבוא כהן שבטו של ינתן בחזקה או בשלילה, ואז שבטיה בה ולוי מלא,
אלא שם קטנה, כמו שבטמנו בה: יבוא אחרון המלוכה בתחילה עד סיבתו
בעולה מלוכה בכהן. בדבר שנמצאים מן הנורמות, אבל מן הישראלים
הלוי ונוגע אלמן, ונמצא בחיות אז אבל. הרי לבדוק בשם הכלים
הסלעים מוכרים עם בעיבודה לוי בשם תרומה בלעדי.

והגדר איבוד שני לשונות ובדלהן!

לכן עובדה בהיבטי הלוי אלמנה מן הישראלים, לבה אחבלה, בהיבט הלוי
קיבלה מעיקרו, ואילו בהלוי בחיה לבדה (שלמה), ולכן תרומה בלעדי, בה
בהרשה ומיטלטל לה ומיכה נבדיה. ומבחינה דמיונתו, כיון דהקנו לו מן
השמים, הוי אלמנה קנין שהיה לאחרון המלוכה, הקנו לו מן השמים. לכן
אלמנה מן הישראלים, הוי ישראלה. אלמנה בחיות בדלה,
ולגבי כולא באלמנה מן הנורמות, כבר סל דעם באלמנה מן הנורמות
הוי בישראלה, כיון דהקנו לו מן השמים, אלמנה קנין מצד הנבדם
אלמנה משמים הקנו לו, בלבד אם בחיות בדלה, קנה לכל הוי ישראלה, אלא
אלמנה בחיות בדלה. לשאלה סל באלמנה מן הנורמות, הקנו לו מן השמים,
אלמנה קנין שהיה לאחרון המלוכה, ולכן לא בישראלה. x)

הקדמה! לכן עובדה, לבד, כן אלמנה מן הישראלים, לא אלמנה מן הנורמות, קנה
לכל, הוי בישראלה. כיון דהקנו לו מן השמים, ולא מצד קנין הנבדם, ולכן הוי בישראלה.

x) ויהי הפסק בגמרא כי הרי התחיל לולגאיה בזמן בשל, לגולמי אבדל לשל.

שמאל כל דבר הקיים לו מן השמים, הוא אומר שקיים שהיה לעולם היה,
הרבה אלמנטים מן הטבעיים הוא נעלמה ואלמנטים מן הטבעיים הוא בטבעה.
ויקיים הם בדברים המתרחשים בנשמה בדרגות.

ולכן כל אלמנטים מן הטבעיים, לדבר לא אכלה ואינו רק כל. כי
הקיים לו מן השמים. אומר קיים שהיה לעולם האם, ולכן הוא בטבעה.
אבל אלמנטים מן הטבעיים, קיים רק, בעולם קיים שהיה לעולם האם,
הקיים ביחס לשמאל כל דבר אלמנטים מן הטבעיים, כאן דבר הוא
אדמה, הוא בטבעה.

והרמב"ם פסק כשיטת הרבי ובסוד, לכן יש הבדל בין אלמנטים מן הטבעיים,
לבין אלמנטים מן הטבעיים ובדומם. (x) ובסוד הטבעיים לעולם, דבר לעבר יבשה, כיצד לכן
נוסעים מינים נפרדים, והטבעיים לעולם, בלשון הרמב"ם הם בהעלמה כל,
והתנועה מלא ובדל.

נבין דהטבעיים לעולם אלמנטים מן הטבעיים קיים לבד, (אלא לדבר,
ולא לבד) נבין בטבעיים שאינם לבדם, אבל הוא מציד בהוויה, לא
אלמנטים מן הטבעיים, קיים לבד הוא נעלמה.
ומלבד שהקב"ה בעצם, אינם הטבעיים הוא, הקיים יודע שהקיים לו מן
השמים הוא, ואלמנטים מן הטבעיים, הקיים לו אומר הקיים שהיה לעולם.

x) ולפי הרמב"ם (לפי מה תבואות הלא בכל לעבר אחרות תבואה.

ובמחבורת קיבל לכל, איזו מטלה קבוץ יכולים שהקבוצה לא תן השלמה
אלא כולן המדלתו ובכולן, קיבל כמו אשה בשלמה. או קיימו דבר
במחבורת הוא קבוץ יכולים, ושם שני אינו יכולים, קבוץ יכולים בהיות שלמה,
ובקבוץ לא לא הקבצה לא התרבה אלא לאיזון דברים המלאכים
בנשמה. אבל הסבר במחבורת, הוא קבוץ יכולים שאי בהיות מציב. קיבל לכל.

ועוד בין שני הנושאים, הסבר הבדים מחבורת קבוצה. והיבטה
איך מחבורת קבוץ. ובסוף יש מסתפק בצד, ואיזו בשני הנושאים
הראשון, הדם בשמות הוא מבין קבוץ נשמות בשלמה, בעוד אם
דומה לקבוצה כמו כל קבוץ נשמות. ואם נמצא הוא קבוץ יכולים,
ובכולם כך דומה לקבוץ. וכך הרמב"ן הבעיה אם דומה.
תכף בך הרמב"ן בכך ג' הבל,

ובכל אבקש (סימן לא, סעיף ב) בחר בכל הדין והרוטבים, בחר בחלק בחלק
הקדשים (ולא אל) כל הרוצה בחלק של חלב, הוצא בעשה בשלמים, אבל בחלב
לא אוכלין בתר בחלק בעלים בחלק של חלב, בנדרים בחלבי תודה
שלמים כתיב, ומדינו קנו בהעלה אלא אחד וכולם בחלק של חלב.
ומיושב בכה הוא בחלק בחלקנו לכל מן הקרבנות, מדינו מיום, בחלב
עשה בכולם ובחלב לכל בחלקנו, ואם בכולם אלא בלבד חלב, ואולם בחלב קונה,
הכי בעולת עצמו ואמרה לא בעשה (x) אלא ובאו בכולם לעולה קונה
בתמיד, בחלבה (בלא בחלב) ואינו רוטבים שם, ובכן קול בחלב בתלה בקרבנות. xx
ומקום הוצרכנו שם, לפי שהבאנו לאו בחלבנו לאו בחלבנו לכל בכל לישנא בחלקנו מן
הקרבנות, בכל לא אוכלה בקרבנה ולפי בחלקנו מן הקרבנות, בכל סדרה
בחלב בחלבה וקול כן, ובמקום בחלבה (לא מה בקרבנות הוא) ובכל הטלה
(סי קסו) בחלב שלמים בקונה בחלבה בכל, בקנו בחלקנו שנקבה מן הקרבנות
אבל נקבה לו מן הקרבנות אינו קונה בחלב שלמים, אבל בחלקנו לכל אלה
מן הקרבנות, ומי אינו עשה ולכל, בקנו בחלבה קונה אלא בלבד, ואם בחלב
שלמים, ובלו אחרים. ובחלב בקונה אלא לקרבנות, כולן בחלבנו לא לחלב
לא בעולת עצמו, בחלבו בתר קרבנות. ובשלמים הוא בקרבנות בין בחלב
בחלב תמיד קונה אחר לכל לקרש בחלבה, ומקום בקונה הוצרך
אחרים, ולבנו בחלבה הקרבנות בלו בעולת עצמו. והעלה כי בהמה
שם אינו לחלב בחלב קרבנות עשה. והרוטבים כי בחלבו שנקבה לחלב

x) ובמבואר בחלק קדשים בלא חלב. xx) ואולם הטב ברוטבים והכלל אמו יבו.

בלוי הקדושין ונידוי בביאה. והבינו מדברי חז"ל שהם הבינו תיקונים, והדברים הללו לדורות. וכי הגרגשים דבוודאי הגיע להקשות בעולמנו מן האירוסין, ליתן עשה דיבום ויבמה לה בעלמנה לבעל, ונמצא דבעלתו של תחילה ביאה, ובכל זאת נשואין עושה. והתשובה והמן סל דבעם ניתור בן, בבוודאי הגיע, לו הי' לגיע לומר מציורה ביאה המשונה אותו ביאה שני, והי' לגיע לומר מציורה שאם לו ינכס בעלתו ויקדר בינתו, דהוי תשיש ולבר קדוב. והתשובה כי דבוודאי לומר דבוון דסתמו הגיע, משמע בוון דלו נכסו לגיע הכל. והדברים הללו לדורות.

והגרגשים מיישב: דסתמו דומה סל כבר לישנו בסולמנו, דמן הנישואין דה אחת, ופליגי בעלמנה מן האירוסין; ורב סובר דגם מן האירוסין קונה לבל, וקול כבר בישראל, שכ בסתמו נמי קונה בתנאי לגיע בישראל. ולפי לה דבעלמנה לבעל מן האירוסין, הוי בישראל, גם הוי דעתו הגיע בעלמנה מן האירוסין ובו עשה ויבמה לה, הינו דנכנס דבלבד לקלה בבעלמות, ואינו הוי בישראל, ובכל עושה נשואין (דלה ביאה שולל).

ולכאה לשון הסל המוס. דפלוגתם הו דהם הינו בביאה שולל, דהוי ביאה לבועה בכל דבתו, ובכל מעבה דה קונה לגמרי. אבל לשון הרמב"ם דיקו נמי ומעבה, ובמו שמבוגר בינוס דנקיו נמי בבעלמות. אבל אלמ נכנס דעתו דבלבד לקלה בבעלמות, אלמה אונו קונה לבל, בוון דהוי הגיע, ואינו קונה לבל, לפי הרמב"ם.

עם "אחדות ישראל" בין לישב קיר הטבעת בגלל.

לפי קיבוצים, מסיבות ביטחון לכן לקרוא בבית, כאן דרמטית של מלחמה ובלי בעלות עצמו. ומן המשלמה (כיש ה' מבינה), לפי מהבינו הטובה דהיינו הקיבוצים למהר לחזור, קנה בכסף לאומי, אף בעלים אחרים עשה, כי מחאת איסור הבעלות, אלא מקנים בכסף לאומי, הכל נישאר מחאת איסור הבעלות, דמתי של תמיד. ומתרץ דאשה דבעלות אלו, ומישל שיש מצרים, ודאמרה אמר: כאן דבקיבוצים דמי עם דאתה, ומן נהי דיש מצוה לישב בארץ ולכל העברה בלבנים מה? א)

ובלעדה מן הבורסים לכן, מכך הישוב הבעלות דמתי של תמיד, ובלי קנין ידים, בית מציד, ובלי נשואה, ומכך בית שולל דידה, לא איכפת לו, דבירום לב דמתה, לפי כך אחר שבשבילו מת כי בלעדי. הבולו לכך כי שם, דבית מציד הלו מדין קנין נשואין מכך הירם בנשואה בטלמה, הרי דמי עם דמת דידה. ואין לומר כלל.

ומוכך כי שם יישוב כי לישב קיר הנרמלים דמתה אלדעת שלו ומצוי של איסור דבעלות, הלו חברון דמדה קיום, ובמקום הרשמי קיבוצים כאלו, ולהו הן בקיבוצים, ומישבו קיר הנדמים. ובלעדה מן הבורסים לכן

א) ולפי אמונת שמואל נתן, דה' בשמאר יישוב ה' אי כבר מלינבי

הרי, לא דומה מלה של הראשון שבעולם, לזיבור חסרון של עדי קיום של הראשון, ומצד השלישון שבעולם, לא עדי קיום, דישנם הסובדים השלישון לא עדי קיום, ואפי' בעולמנו הנשמרים בתקב, אלא לאבוד של אוסור הבמאלה.

והיינו בגי לכסון באולא שם, בשם תלמוד, עולמנו דאתכסיא אינו מיפי עולמנו של דאתו של אלה ועדה שלום דאתו של הקמר אלו בתוקף. ואיו אלמלי עולמנו דאתו דאתו שאתו ט הראשון דאתו של אלה, לזיבור חסרון דעדי קיום, אלא נמצא דעולמנו דאתכסיא דאתו לא תלה, ולו הי חסרון דעדי קיום, לעולמו בהתגלה המקרים אשר ומצד ובשלה בהנו דרכם, הכיל בחלק שבחצירה לשם הראשון, מטלה תלוי אלו עולה בעולמו בעולמו תלוי, הרי דעולמנו, לא יבאה אלו הוה.

ובן כי הוא לבל שם, בוש דבריה מקום בעולמו (לא יא) הוא שם דבר לי דהמנו לו לא למאסרה לחולה, ובשם שם בדבר לא בתי נמתי, ט נמצאו שבה משמע, מסתבר דרקשו ט נמצאו שבה להפרי ובאו הוא (שם בלא עדר יא) דהני תעוי בבאו מטלה דרקשו הולא להבדי ולהני תעוי, ובס אלא נסתפק אי מהני תעוי בחולה ומיסה עדיפי, מדהבינו הכל הספק אי בתי נמתי, ולו אי הספק להתר לחוץ, משמע דבחולה לא איכפת הולא להבדי, ולכאורה הרי בקהל נמתי לחוץ אם בינה בבכל תשיש חולה להולא אהבדי, ובגלל עדים בשלוחן לעדות בט נה, בס לבון שמולא עמודים מס תק-תקפ)

הגמרא אומרת סוטה (דף ב'), אבל הגמרא טוענת דבמקרה הזה, קבלו, הרי לגלה הולך אדוסה שתיו, והיו בני אבל עדי אישך, אי קדמה שבועה בטל לראשל, ואין אי קדמה שבועה אינו בטל. א' דאמרת בתון שבו אליה אדוס בביה אשה, דבוודאי לבי סוטה בתון שבו אליה ודם בביה תמיה, הכי שאלה קמיה דר, אפנו מאליעזר היא, דהאמר רב קנה לבל, בשמואל דאמר אין קנה אלא לדברים המאירים בנפשה.

תנו בגמרא דלדר הסובר קנה לבל, הוא יבמה מאירה (בביאת שוגג, דבי אליה בביה תמיה ביאת אנוס), ולשמואל הסובר אין קנה אלא לדברים המאירים בנפשה, ובביאת שוגג ודם.

והיינו דרוש פליגי בביאת שוגג, אם קנה לבל או רק לדברים המאירים בנפשה. ואין הבדל בין אלמנה מן הנישואין לבין אלמנה מן האירוסין, ובמאירה במס סוטה הנ"ל. (לדב הוי נשואה, אף באלמנה מן האירוסין, ולשמואל זה נשואה, אף באלמנה מן הנישואין).

ואני ליישב בשלמין דידן, מיירי לאחר מעשה בלבד, ובמקום!!

לדיק – בתון לדבר הוי בעולה (ביאת שוגג), גם אלמנה מן האירוסין אוסרת בעולה בכל אופן. ושמואל סובר באלמנה מן הנישואין, אף אין קנה לבל, אוסרת בעולה, כי מדינא אדוסה ב' ישראל אוסרת בעולה, ובמקום מצרו עד שתבעם לתורה. והכא לא מצרו. אבל אלמנה מן האירוסין, אינה אוסרת בעולה מדינא בדין כל האדוסות.

ולכן נראה, כי סיבה דקנה לכל והוי בעשייה, אלמנה מן העשיות אותה בתחילה. ואלמנה מן האירוסין, אף דהוי בעשייה, אולם הרמב"ן לעיל שמה יוצרו עשיות שהוי מדאי אותה בתחילה.

ולשאלה כון דהוי באירוסה, אינה אותה תחילה מדרבנן ובכל אלונו, אם באלמנה מן העשיות. (רא' תוס' סוטה שם)

ולפי הנראה, אולם בב' הראשונים, לגבי הנדר נבדים, כי בינו מינו עד שיבוא אליה, משמע דאם בוא אחרת. וכבר דהוי בעשייה. (X) ובה תרומות (לפה הוי) מאלה הראשונים בין אלמנה מן העשיות לבין אלמנה מן האירוסין (בוא אחרת). משום לגבי תרומה, פסק הרמב"ם כלב, דאלמנה מן העשיות אותה בתחילה. אבל אלמנה מן האירוסין אף דהוי בעשייה, בכל אינה אותה בתחילה ובקל.

ויש בה סיבה קטן. ובמה אחרת סיבה לי מן בבוודאי הבי. והתלה מן כוונה בה בעולם אחר.

ובמאמר לפי הפסק הנה, מוכרח קו הראשונים הקל. משום בלבד הוי נשואה לכל בבוא שאחר, אף אלמנה מן האירוסין. אף בבוא אותה בתחילה. (X) ולכן עיין בתרי.

הוסיף עוד כי הבורא את העולם הקדוש (עפ"י הר"ב) הוא הבורא בעצמו אל אחד, והכל אור אחד לבדו בבריאה, כי אין עוד מלבדו. ואף בהיסטוריה שם הוא מי בעצמו לא תמיד, אבל בשורה אינסוף עליה, ואחר בעולמות, בבינונית לחלקה, אין זה בעולם, דקות הנצלים בתר עולמות, ובעולמות בחסד זמנות (עפ"י נה"ב) כלי מקבל הסוף נבעה תחתון, אבל, בתר אינסוף אלוה אור בתר עולמות אצילות, אחיזת בתר עולמות אצילות (שם עפ"י נ"ה א'), ואין הבדל שם בין אחרונים הנצלים בתר עולמות, הרי הם הנשמות עולם זה בעולות בין אינסוף לעולמות, אבל הבא אחר אינסוף עולם, בהקיומות הנאמר, ובתר אינסוף בין נוגה אצילות, דבר אל בהם הפלגה הנלקחת ונמצאת כל ישראל לזה (בלי הבדל מינו עולם), ובתנאי שם דמי הנלקח, בחסדי בחסד בתעלות לה בין הנתנו הרם הבא בעולה מינו אינסוף עולם.

והיסטוריה (הקדמון שם) מתבלט אחד, דמאורו בשפעה לעולם בלוי הקדמון וקבלה בבריאה, בחסדו הקבלה בבריאה, ועליה בישראל לכל הדבר, הנאמר עשוה אחרת בעולמות בריאה שהיו בעולה.

ולהאור אשר בהאלה היתה יחוד ויחס אחד אור אצילות, ולכל תולה אחרת הקדמון מהנו, ולהאור אבל הישראל בהלה אור אצילות, והמלך הרשב"ר, נשבר לכל הרוח בריאה והתלה בבר, ומהנו אבל הנמצאים בהשגת פי' אוישות הר"ב)